№ 5 РІК ВИДАННЯ XVI ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1956

перець

Є чимало керівників колгоспів, які, «користуючись тим, що ціни на продукти знижено, скуповують у магазинах хліб, крупи та інші продукти і згодовують їх худобі... Такі «комерсанти» своїми діями завдають великої шкоди, бо вони знижують наші можливості в піднесенні тваринництва. Вони хочуть без особливих зусиль вийти в передові за рахунок інших. Як тут не згадати Гоголівського Пацюка, якому вареники самі в рот летіли». (Із звітної доповіді М. С. Хрущова XX з'їздові КПРС).

СУЧАСНИЙ ПАЦЮК

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Здоровенькі були!

Місто Сталіно. Міністерство вугільної промисловості УРСР, міністрові т. КУЗЬМИЧУ, особисто.

День добрий, Антоне Савичу!

Здоровенькі були!

Я знову про нашу з вами давню знайому. Скажіть, шановний Антоне Савичу, чому до неї так байдуже ставляться? Чому її обходять увагою, не допомагають їй, а тільки лають, печуть їй очі всякими докорами та немилосердо розносять на кожних зборах. Вона мовляв, і сяка і така, вона й ледаренчиха, й зривниця плану, вона безнадійна й пропаща.

Від неї в декого вже мозолі на язиці повискакували, а в тресті «Краснолучвугілля» почали вже навіть доходити висновку, що, якби не вона, то діло з вуглевидобутком пішло б угору, й не знали б керівники тресту ніякої печалі.

Не злюбили її і в Міністерстві вугільної промисловості. Кожного разу, коли про неї заходить мова, керівні працівники міністерства, немов по команді, роблять руками той красномовний жест, яким звикли земляки наші підкреслювати не зовсім бадьорий настрій, і дружно проголошують:

— Та нехай їй біс!

Я маю на увазі, шановний Антоне Савичу, нашу з вами давню знайому — шахту № 17—17-біс. Дійсно, шахта ця завжди в боргах, як у шовках, з року в рік не додає десятків тисяч тонн вугілля, а збитки, яких вона щорічно завдає державі, внаслідок непродуктивного використання коштів і матеріалів, теж становлять не одну сотню тисяч карбованців. Дійсно, вже й в цьому році вугільний борг шахти підскочив до цифри з багатьма нулями. Дійсно, все це факти, достойні всілякої хули.

Але чи винна в цьому, прошу вас, тільки шахта, тільки керівники шахти? Не знаю ще, якої ви думки дотримуєтесь щодо цього, а от ваші заступники й помічники, так ті категорично заявляють, що весь корінь зла криється у неробстві командирів шахти.

Саме, мабуть, тому за останні п'ять років на шахті 17—17-біс було змінено 9 начальників і 10 головних інженерів. Та, як бачите, ці оперативні заходи помогли, як мертвому гірчичники. Не там, дорогі товариші, собака заритий! Правда, прошляпили дещо й керівники шахти. Занедбали, наприклад, збагачувальну фабрику, проявляють деяку нерозторопність і повільність у підготовчих роботах, зокрема в експлуатації «княгинівського» пласта, в будівництві водозбірника, в монтажі насосного устаткування. Але це квіточки, а ягідки ростуть у кабінетах самого міністерства.

На заваді успішного виконання плану вуглевидобутку стоїть цілий ряд таких бар'єрів, таких серйозних технічних причин (як, наприклад, впровадження нового типу кріплення), що ліквідувати їх своїми силами колектив шахти не зможе. Тут треба підпрягтися самому міністерству і, якщо хочете, — самому міністру. Лише тоді шахта стане на ноги.

Не я вам перший про це кажу. Ще в жовтні минулого року казав вам про це перший заступник міністра вугільної промисловості СРСР тов. Оника. Дуже строго казав і наказував, і визначив навіть строк для усунення всіх тих причин і бар'єрів, дуже стислий строк.

Минуло вже півроку, а шахту як лихоманило, так і досі лихоманить. Велика, молода, багатюща й потужна шахта не додає країні щодоби 400—500 тонн вугілля, а міністерство й не думає підпрягатися. Шахта аж задихається від поганого технічного постачання (тільки для головних водовідливів невистачає 12 насосів, бракує 300 метрів транспортерної стрічки, 1000 метрів скріпкових ланцюгів, треба замінити сім обезводнювальних екскаваторів на збагачувальній фабриці), а в міністерстві тільки й чути:

— Та нехай їй біс, тій 17—17-біс!

Так, очевидно, зрозуміли в міністерстві сенс конкретного керівництва шахтами.

Ой, жаль, жаль!

Щасти вам! Привіт і найкращі побажання від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

Мал. А. АЛЕКСАНДРОВИЧА

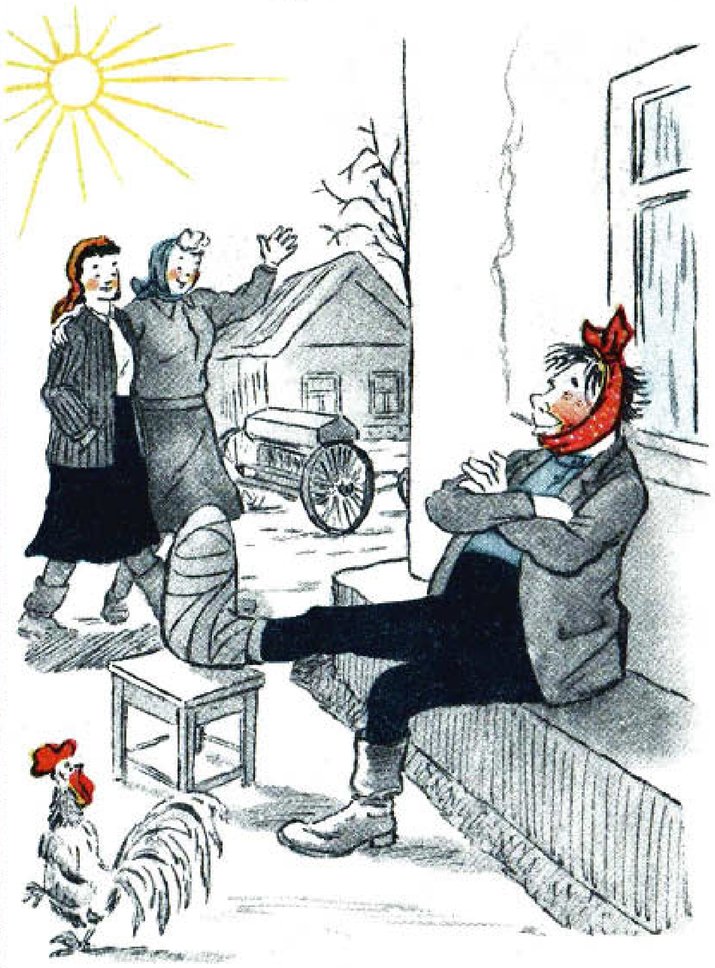

— Гей, Ледарчук, чого це ти окрив? Що, весна наступила?

Не дуже, агроном,
возися з папірцями,—
Читай частіше те,
що пишеться плугами.

...У використанні легкового автотранспорту допускається явне марнотратство. За практикою, що встановилася, легкові автомобілі закріплюються за окремими працівниками. Часто буває так, що працівникові нема потреби куди-небудь їхати, і автомобіль, закріплений за ним, стоїть. Але все одно тримають одного-двох шоферів і обслужуючий персонал.

(Із звітної доповіді М. С. Хрущова XX з'їздові КПРС).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Чого це тут стільки шоферів байдикує?

— Чекають, доки начальство закінчить нараду про раціональне використання автотранспорту.

Кабінетні холодильники

Великі у нас успіхи, як сказав би оратор, на фронті охолоджування. Погляньте: взимку маємо свіжозаморожені фрукти, та такі, неначе їх тільки що зняли з гілки. Влітку маємо лід, який і сонця не боїться.

Кожен розуміє, що найбільше потрібні холодильники харчовій промисловості. Але помічено, що начальники деяких главків Міністерства продовольчих товарів УРСР поставили в своїх кабінетах холодильники особливого типу, в яких заморожують не продукти, а... об'єкти.

ГОЛОВПИВІВСЬКА БУВАЛЬЩИНА

Хто не чув про Березівські мінеральні джерела, хто не пив березівської води, яка має в собі стільки корисних речовин, що їх перелік насилу вмістився на етикетці пляшки?

Та-от заходить відвідувач до однієї з харківських їдалень і замовляє цю славнозвісну воду.

— Нема, — зітхає офіціантка.

— Як нема?! — дивується відвідувач.— Джерела за 25 кілометрів від міста, а у вас води нема?

— Заморозили воду, — глухо відповідає офіціантка.

— Як заморозили, хто заморозив?

— Кажуть, що хтось там на заводі...

Щоб назвати заводом Березівський завод мінеральних вод, треба мати дуже буйну фантазію. Тулиться це підприємство у тісній хижі, де й повернутися важко. І все ж таки й за цих умов завод дає щорічно до 18 млн. карбованців прибутку. А якби збудувати справжній, добре устаткований завод, то прибутки зросли б до 100 мільйонів карбованців. Цілком природно, що господар Березівки «Укрголовпиво» свого часу вирішив саме так і зробити.

Робота закипіла: склали проекта, привезли до джерел хитрі автомати, які самі миють пляшки, наповнюють їх водою, закупорюють і передають на склад.

Почали будівництво. Як там воно не йшло, а за два роки збудували адміністративний корпус, житловий будинок і заклали фундамент самого заводу. Будівельники взяли розгін, щоб у цьому році закінчити будівництво, але їм підставили ніжку, вони спіткнулися і зупинилися. Підставив ніжку сам начальник «Укрголовпива» т. Кравченко.

— Цього року на будівництво не дамо ні копійки! — повідомив він.— А нове устаткування поставте в старе приміщення.

У східній казці розповідається про те, як заклинаннями примусили величезного духа джінна залізти у пляшку. Нове устаткування, як його не заклинають, не хоче лізти у старе приміщення. Цінні автомати лежать просто неба, мінеральної води не розливають, а, навпаки, самі заливаються дощовими водами...

Як ми вже сказали, на заводі збудували житловий будинок. Щоб його закінчити, потрібно ще 200.000 карбованців, а главк їх не дає. І виходить, що будинок є, а жити робітникам заводу ніде. Живуть вони у Харкові і навколо нього. Щоб добратися до своїх джерел, робітникам треба щодня витрачати багато часу й сили.

На березівську воду великий попит, але дуже мало тече її до споживача. І тільки тому, що керівники «Укрголовпива» забули просту істину: що нині втече, того завтра не зловиш.

ПІДКОПАЛИСЯ...

У Харкові розповідають таку історію: молодому подружжю пообіцяли кімнату в будинку, який незабаром збудують. Коли закінчили будівництво, цій сім'ї довелося дати простору квартиру, бо дружина стала вже матір'ю-героїнею.

І цьому можна повірити, судячи по тому, як будується 49-квартирний будинок харківської кондитерської фабрики «Жовтень». Споруджують його вже три роки.

По-первах робота йшла непогано. В одному місці мурували фундамент, а в другім — виводили стіни, як враз — тпру! Найшла коса на... жильця. Міська інспекція Державного архітектурно-будівельного контролю заборонила виводити стіни, поки не буде зроблено фундамента під весь будинок. А закінчити фундамент неможливо, бо саме там, де він має проходити, стоїть невеличкий будиночок, в якому сидить жилець. І ніякими кранами неможливо підняти його з насидженого місця.

Виконком Ленінського району м. Харкова виділив кондфабриці приміщення, щоб вона перебудувала його під квартиру для того жильця. Квартирка вийшла хоч куди. Та запримітив її заступник голови Ленінської райради т. Жила і вселив у неї кого вже сам знав.

— Що ж нам робити?! — закричали будівельники.— Не можемо зрушити з місця!

Тоді заступник начальника «Укрголовкондитера» т. Куровський дав мудру пораду. Він написав:

«Пропонуємо житло і жильця залишити на місці і продовжувати роботу методом підведення фундаменту під жильця».

«Укрдіпропродпроект» розробив спеціальний проект підведення фундаменту, але реалізувати цей витвір фантазії проектувальників не вдалося. Як тільки почали підкопуватись під жильця, виникла загроза, що він сповзе в котлован разом із своєю квартирою. Із главку прибуло нове розпорядження: підперти будиночок стовпами.

Підперли. І повис жилець у повітрі, та й досі висить, а робота стоїть, бо якщо її вести далі, то будиночок розсиплеться.

Отаке буває. В інших містах пересовують величезні будинки, а в Харкові не можуть пересунути одного жильця. Ні в кого невистачає на це сили. Насамперед у того ж т. Жили, який розпочав цю трагікомедію.

У жовтні минулого року на Харківському заводі харчових кислот закінчили спорудження житлового будинку, але й досі ніхто в ньому не живе, бо невистачило 40 кубометрів дощок, щоб настелити підлоги.

— Коли ж цьому буде кінець? — запитують керівників будівельно-монтажного управління «Легпромбуду».

— Не знаємо, — відповідають вони. — Ми вже самі ладні розбитися в дошку, але нічого не виходить.

Так через одного невідселеного жильця заморожено будівництво 49-квартирного будинку, а через неповороткість будівельників не пускають жильців у майже готовий 12-квартирний будинок.

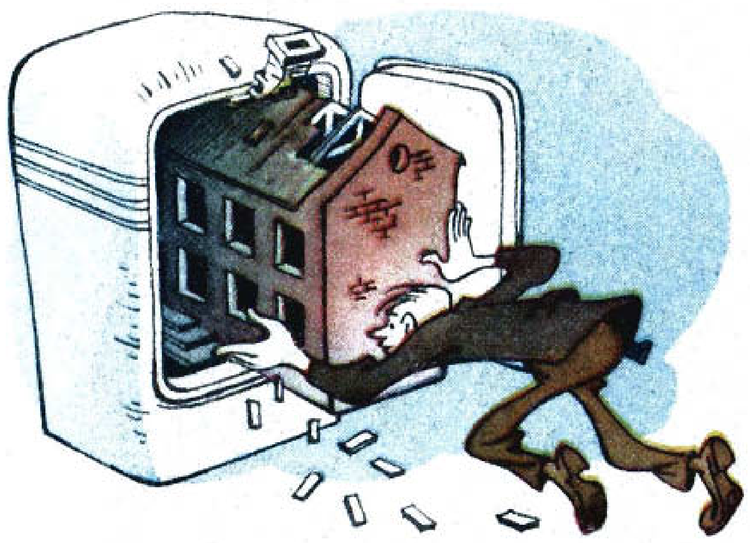

БОРОДАТІ БУДОВИ

— Вас цікавить, як ми будуємо? О, тут є про що поговорити! — кажуть у Міністерстві промисловості продовольчих товарів.— Почнемо з наших бородатих будов...

Так тут називають об'єкти, які, висловлюючись мовою офіціальних паперів, «перебувають у стадії будівництва» по кілька років. А таких «бородачів» у міністерстві дуже багато.

Візьмімо лише об'єкти «Укрголовкондитера». Нові цехи Київської кондфабрики імені Карла Маркса будуються вже 12 років, Харківської фабрики «Жовтень» — 11 років, Одеської фабрики імені Рози Люксембург — 9 років. Харківський завод харчових кислот будується 8 років. Дуже багато подібних будівництв, які то заморожуються, то консервуються, то маринуються. А на цих об'єктах лежить нерухомо нової техніки на 1.200.000 карбованців.

Оце так холодильник!

Свого часу Міністерство промисловості продовольчих товарів дуже широко розмахнулося і почало водночас будувати і реконструювати десятки підприємств. А сили невистачило. От і стоять тепер фундаменти та коробки, як пам'ятники бездумного планування.

Всі фабрики «Укрголовкондитера» намагаються збільшити свою виробничу потужність і всі будуються, всім потрібні гроші, матеріали. Главк хотів усіх заспокоїти, він роздавав гроші усім потроху, аби не плакали. Йому важко було обійти яку-небудь фабрику, бо котрого ж пальця не вріж, то всі болять. І, зрештою, вийшло диво в решеті: дірок багато, а вилізти нікуди...

Керівники «Укрголовкондитера» пішли за течією, їх закрутило, завертіло, почало кидати з одного боку в інший, і ніяк вони не можуть до берега пристати. Не знають тут, який об'єкт вважати першочерговим, не вирішать, де зосередити основні засоби, щоб якнайскоріше ввести в дію нові виробничі потужності.

Сидять і гадають: чи то допомагати Київській кондитерській фабриці, яка ніяк не може освоїти новозбудовані цехи, чи то витягати Харківську фабрику «Жовтень», якій ще треба дати 2 млн. карбованців, щоб вона стала на ноги, чи, може, нічого не давати харків'янам, а допомогти херсонцям, адже там, на кондитерській фабриці, залишилося роботи всього на 235 тисяч крб. і т. д. і т. п.

А скільки заморожено пускових об'єктів, які можна відігріти прямотаки одним подихом? Уже давно на Миколаївській кондфабриці будується бісквітний цех. На добудову цеху потрібно лише 180 тисяч карбованців, а їх не дають. Потужність цього цеху 3.000 тонн бісквіту на рік. Якби ввести його в дію, то він би дуже швидко повернув усі витрачені на нього кошти. А главк спланував так, що цех почне працювати аж наступного року.

Невистачає в керівників «Укрголовкондитера» (начальник т. Голуб) мужності, щоб вести наступ на головних напрямках, щоб зосередити всі сили на пускових об'єктах. Бажаючи допомогти всім, вони насправді мало кому допомагають, а лише пестять і без того довгі бороди, замість того, щоб рішуче їх стригти.

* * *

У робітників та інженерно-технічних працівників харчової промисловості вистачить запалу, сили й уміння, щоб виконати поставлені перед ними завдання. Треба лише подбати, щоб той запал не охолоджувався у кабінетних холодильниках.

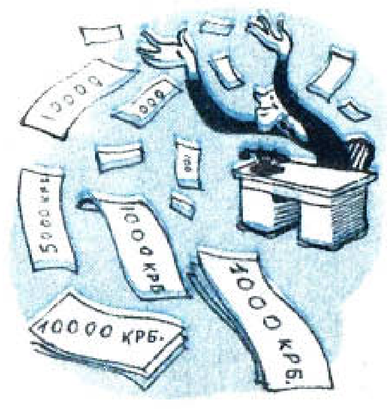

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Щось весна нині запізнюється. Торік я в цей час уже догану схопив за непідготовленість до посівної.

ЩО ЗА ГОСПОДАР!

Славні свині в Степана Гнатовича! Чудесні! Оце одну свинку заколов він перед Новим роком, то й досі сальце споживає. А худібка яка! І корівка є, і телиця, і теля однорічне. А птаства! І кури, і гуси, й індики — десь, напевно, з півтори сотні по подвір'ю походжають та зернятка клюють. Що не кажіть, славне господарство у Степана Гнатовича! Однієї земельки близько гектара! То нічого, що вона в трьох шматках, але ж яка земелька!

А погляньте, що робиться ранком біля його подвір'я. Одна підвода пару бідонів молока везе, друга — корм для поросяток, третя — викомішанку для рогатої худоби. Та все з радгоспу, все з радгоспу.

Не думайте, що за все це господарство він, як і належить, сплачує відповідний податок. Ні в якому разі! Адже секретарем Яблунівської сільради працює його рідна сестра. А вона вже знає, як і що оформити, щоб ніяких податків не платити!

Отакий хазяїн Степан Гнатович!

Той самий Степан Гнатович, що оселився в новозбудованому приміщенні, яке призначалося для робітників радгоспу. А робітникам і досі доводиться на роботу й з роботи ходити за кілька кілометрів.

Далеко слава йде про Степана Гнатовича Радченка, що працює на посаді керуючого Рудківським відділенням Хоростківського радгоспу на Тернопільщині. Всі його знають. Знає й директор радгоспу Петров, і секретар партійної організації Івін. Знають, бачать, та мовчать, а Степан Гнатович тимчасом живе-поживає та за державний кошт добра наживає.

К. ГЛОД.

ДОПОМОГЛО...

Зимове сонце, немов змерзлий перехожий до теплої хати, поспішало сховатися за обрій. Косе проміння ковзнуло по засніженій землі, заблищало на розмальованих морозом шибках і згасло: пронизати густі хмари тютюнового диму, що клубилися в кабінеті голови колгоспу Панька Омеляновича Заливайка, воно було не в силі. Голова думав.

З-за тонкої дерев'яної перегородки, що відділяла кабінет від контори, було чути гомін, з якого виривався голос рахівника Лагідненка.

— Тітко Насте! — кричав він.— Куди ж ви?.. Я ж кажу, що не можна. Панько Омелянович сьогодні не приймають.

— Та мені до голови треба в дуже важливій справі. Кормів...

— Ніяких кормів і ніяких справ! Завтра зайдете...

Нарешті, гомін стих. На селі одне за одним гасли вікна: стомлені люди лягали спати. А голова все сидів і думав.

До кабінету увійшов рахівник. Побачивши похмурого, замисленого голову, по-панібратському нахилився до його вуха.

— Щось трапилось, Паньку Омеляновичу?

— А тобі що?

— Може, чим допоможу?

— Де там допоможеш! Не твого розуму діло.

— Несправедливо кажете, Паньку Омеляновичу,— спокійно промовив Лагідненко.— Чи я ж не допомагав вам раніше своїми порадами?

— То раніше... А тут сам дідько не допоможе. Викликають мене в район. Звітувати треба про зимівлю худоби, про підготовку насіння, про вивезення гною... А що ми зробили? Сам знаєш. Все збирався навести порядок... Не встиг! Тепер звітуй! Догану вліплять — це найменше! А то ще гляди...

— Дрібниці! Нема чого турбуватися! — перебив його рахівник і, нахилившись до самого головиного вуха, щось зашепотів. Голова скоса поглянув на рахівника і недовірливо запитав:

— А допоможе?

— Ну що ви, Паньку Омеляновичу, не вірите мені, чи що? Ви людина, можна сказати, нова, а я вже наше начальство знаю, як свої п'ять пальців, обов'язково допоможе!..

...Починаючи звіт, Панько Омелянович тремтів, як осиковий листок! А чи не краще відмовитись від «рецепта» Лагідненка? Відмовитись?.. А що ж тоді буде? Він перевів погляд на стіл президії. Там посередині, величний і поважний, сидів сам голова райвиконкому. Його суворий погляд нічого доброго не обіцяв. І Заливайко наважився.

— Товариші! — почав він тремтячим голосом.— Зимівля у нас, значить, вже йде, як кажуть, повним ходом. На сьогоднішній день ми маємо у цій справі деякі успіхи, але є й недоліки...

— Говоріть, будь ласка, конкретніше! — промовив похмуро голова райвиконкому.

— От я й кажу, шановний Іване Петровичу, — тут Заливайко аж поклонився в його бік, — що в нас є недоліки, які ми в міру своїх сил усуваємо. Минулого року, коли ви приїжджали до нашого колгоспу, ви правильно вказали, шановний Іване Петровичу, що у нас худоба стоїть майже просто неба. Я цілком згодний з вашою думкою, що дахи ферм мають більше дірок, ніж решето, що у стінах багато щілин, які, як ви справедливо вказали, слід було б замазати глиною. Керуючись вашими цінними вказівками, ми склали і навіть затвердили докладний план заходів щодо усунення цих недоліків. Задумали було нарубати хмизу для виготовлення перекрить, так кущі снігом замело... І глина замерзла... Та нічого, весною ми надолужимо! Коли я збирався сюди, наші колгоспники прямо казали: «Передай товаришеві Самохвалову, нашому шановному голові райвиконкому, що ми докладемо всіх зусиль для виконання його цінної вказівки...».

Дуже важливі висновки зробило правління та всі колгоспники нашої артілі з думки, висловленої вами, шановний Іване Петровичу, в бесіді з дідом Юхимом. Ви тоді зволили сказати, що у корови молоко на язиці. Просто, але мудро! Ми не раз замислювались: чому у нас дуже низькі надої молока, а у сусідів — високі. Але розв'язати цього питання так і не змогли. Тільки ви, шановний Іване Петровичу, розкрили нам очі, допомогли розібратися у цій складній справі. Надалі, починаючи з наступного року, бо у нас зараз з кормами теє... нехватка, ми покладемо цей ваш вислів в основу всієї нашої роботи в галузі підвищення продуктивності молочної худоби.

Зупинившись, щоб перевести дух, Заливайко кинув погляд убік Самохвалова. Погляд його вже був не таким суворим.

— Ми дуже цінуємо, шановний Іване Петровичу, ваші поради щодо підготовки до весняних польових робіт. Ви правильно казали, що весна не за горами. Враховуючи ваші вказівки, ми найближчими днями розпочнемо масову підготовку до посівної кампанії. У цьому відношенні у нас є чимало успіхів. Ми вже одну відремонтували віялку! Днями відремонтуємо ще дві. Все це свідчить про те, що ми ретельно готуємося до весни, яка, як ви, шановний Іване Петровичу, добре сказали, вже не за горами. У тому немала заслуга і ваша, товаришу Самохвалов! Закінчуючи, я прямо заявляю, що, керуючись вашими вказівками, при вашій особистій допомозі і допомозі районних установ, ми успішно проведемо зимівлю худоби і не менш успішно відсіємось...

Заливайко знову поглянув на Івана Петровича. Той аж сяяв...

...З району Панько Омелянович повернувся надвечір. На його розчервонілому обличчі сяяла радість і самозадоволення. На допитливий погляд рахівника Панько Омелянович радісно кинув:

— Допомогло!

В. ШЕВЕЛЬОВ.

ПРО КУЧЕРІ Й ВІНИКИ

Торік, у квітні, правління Укрпромради прийняло постанову про освоєння й випуск нових виробів широкого вжитку підприємствами, їй підпорядкованими.

Київську міськпромраду (голова правління т. Федюшин) тією постановою було зобов'язано випустити нових виробів не так уже й багато — всього два десятки з невеликим гаком. Зразки тих виробів відбиралися на виставці Торгової палати і половину їх спіткала лиха доля: одні з них стали зразками несерйозного підходу керівників Укрпромради та міськпромради до серйозної справи, інші — зразками безвідповідальності й безпорадності тих, хто повинен був би їх розмножити й пустити в світ.

Коротко про те, як це сталося.

ЧУБАРИКИ-ЧУБЧИКИ

Готуючи постанову, відвідали керівники Укрпромради виставку Торгової палати. Ходили вони, оглядали експонати, милувалися ними і побачили, між іншим, там чудернацьку гребіночку для розчісування кучерів: в один бік у тій гребіночці стирчать зубки як зубки, а в протилежний — малесенькі та дрібнесенькі зубочки для розчісування брів і вусів. І підморгнули керівники промисловикам, які слідом за ними ходили, на той час з підприємств спеціально запрошені:

— Мотайте на вус! Київ повинен мати таке чудо обов'язково...

Взяли зразок гребіночки і заходилися випуск освоювати, пресформи для неї готувати. Возилися, вовтузилися з тією пресформою, вгатили в неї десятки тисяч карбованців. Місяці минали, квартали пролітали, але брови в більшості киян залишалися нерозчісаними. З гребіночкою діло не клеїлось: великі зубки ще сяк-так виходили, а от з малими — просто хоч сядь та й плач.

Не тільки чуби, а вуса й брови від тих потуг у освоювачів мокріли, чесали вони язиками про ту гребіночку цілий рік, та так нічого й не вичесали. І сумно та жалібно виспівує тепер у міськпромраді завідуючий хімвідділом т. Фрадін:

— Оце ж тії кучері!
Вони нас замучили,
А чорнії брови
З ума ізвели...

І навіть не червоніє від того, що примудрився зі своїми хіміками з простої гребінки пшик устругнути!

ГРА З ЛЯЛЬКОЮ

Давно вже наші наймолодші громадянки ждуть від Укрпромради хороших подарунків. Що гріха таїти,— з ляльками у нас простотаки біда. Без смаку, без фантазії, без любові роблять їх артілі й промислові підприємства. Зайдеш, буває, в іграшкову крамницю, глянеш на полиці — сидять там якісь маленькі нечупари, очі повитріщали, руки порозчепірювали, а личка в усіх якісь придуркуваті, на помідори недозрілі схожі...

Тому приємно було знати, що торік до списку нових виробів промкооперації потрапили й ляльки, та не прості, а озвучені й до того ж такі, що вміють очі заплющувати.

Отож, записали їх у постанову, про яку мовиться, пообіцяли за півроку п'ять тисяч освоїти — і почалося.

Довго в міськпромраді гралися з тією лялькою. Стукали, стругали та все форму відливали. І от лялечка з'явилася на світ божий, в одному екземплярі, звичайно. З'явилася і мовчить, ні слова сказати не може. Німа! Знову заходилися перестругувати та форму переформовувати. І зробили нову лялечку. Крутили її сяк і так, з боку на бік перекидали: мовчить, наче їй заціпило! На щастя (чи на біду?) серед майстрів тих знайшовся один дотепний майстер. Почав він лоскотати лялю під ручками. І що ж ви думаєте?

Заплющила ляля очі, чмихнула і гаркнула не своїм голосом:

— Ідіть ви к бісу! Не тямите робити ляльок, то й не беріться!

Та й замовкла сердешна...

ЩІТКИ І «ХУДОЖЕСТВА»

Чимало мебльових і деревообробних артілей входять до складу Київської міськпромради, але нових виробів їм було заплановано до випуску всього... два види. Та ще які види! Дві щіточки на дерев'яній панелі та одну банну щітку з довгим держаком.

Смішно це лише на перший погляд. Тому, хто розбереться в причинах такої непомірної «скромності», буде не до сміху. Якраз це свідчить про те, що Укрпромрада і міськпромрада з нею разом ставляться до своїх меблярів з воістину дерев'яною байдужістю, не панькають їх своєю прихильністю. Надто вже багато мороки з тими меблярами... Інша справа — діло шевське чи кравецьке! І клопоту значно менше і для справної цифри краще.

А з меблярів користі для валу,— як наїдку з рака. Ліс їм давай, фанеру діставай, клеєм забезпечуй... Чи ж не ліпше запланувати їм дві щіточки,— хай собі стругають дощечки, хай крутять у них дірочки та щетину в ті дірочки вставляють.

До речі, й тут неув'язка вийшла торік. Всього сім тисяч щіток мали випустити київські артілі, а випустили дві тисячі з невеликим хвостиком. Не спромоглися постачальники щетиною щіткарів забезпечити. Тут з освоєнням нових видів вийшло, як у того дивака, що свиню затіяв стригти: крику було багато, а щетини мало...

Але й керівники-мебльовики теж не ликом шиті. Вони заходилися самотужки освоювати нові види виробів: одна артіль взялася за шафи й ліжка художні, друга — за тахти й крісла — теж художні, третя — за трюмо — теж художні, аякже! Робилося це не дуже художньо і не дуже якісно, зате з хитрим розрахунком: меблі горіхом покривалися і виходили в світ такими блискучими, що аж очі засліплювали,— особливо цінами своїми.

Отак собі наші меблярі стругали та полірували і ні перед чим не зупинялися, всі труднощі долали на своєму шляху. З горіхом важко було,— вони цей горішок трощили, аж тріщало. Всі порядки й норми порушуючи, посилали своїх «штовхачів» на Закарпаття, ті тинялися там по селах, як скупщики-перекупщики, купували горіх, здавали його мукачівській артілі «Воля», а та їм фанеру робила. З клеєм важко було — і тут виплуталися: діставали клей плутаними та крученими шляхами, на яких можна влипнути по самісінькі вуха.

Правління Укрпромради крізь пальці дивилося на це безладдя, мирилося з такою чудернацькою самодіяльністю.

І дійшло до того, що тепер треба бути неабияким «художником», щоб дістати в Києві звичайну тумбочку, не кажучи вже про інші неблискучі меблі. Про такі, приміром, «меблі», як держаки до лопат та сап, гладильні дошки, великі малярські щітки і така інша нехудожня проза...

«КУЦІ СТЕПАНИ»

Є така жартівлива загадка про віник:

— Куций Степан по хаті скакав, під припічком заховався...

Тепер виявляється, що то був дуже примітивний Степан, якщо він тільки по хаті скакав. Загляньте на базу Укроптгосторгу і ви там побачите «Степанів», які прискакали до Києва аж із Кишинева. Два роки тому київський «Лозодеревкомбінат» робив віники з сорго. Робив, а потім перестав. Чому?

Причин в Укрпромраді можуть назвати дуже багато, всі вони, здається, поважні, просто-таки об'єктивні, але факт лишається фактом: віники нині доводиться привозити в Київ аж із Молдавії.

Та хіба тільки віники мандрують з далеких країв?

Серед «Степанів», які скачуть до Києва, можна бачити відкрутки, обценьки, стамески, зубила й кусачки... Дзеленькаючи й брязкаючи, скачуть вони аж із Павлова, Горьковської області.

На що вже нехитромудра штука — личинка мебльова, ота бляшка маленька, що до столів та шаф прибивається,— і вона, лиха личина, стрибає до Києва аж із Одеси, а то ще й з дальшого краю, з міста Молотова...

А як давно вже гукають працівники бази Укроптгосторгу:

— Дайте ножа!

З тим ножем пристають вони до промкооперації й до місцевої промисловості,— нічого не допомагає. Даремно просять вони випускати в Києві ножі кухонні.

— Дайте топорища! — благають працівники торгівлі.

І це — як горохом об стіну. Інший ефект, мабуть, міг би бути тільки тоді, коли б хтось показав нашим піклувальникам про споживачів модель художнього топорища, дорогого такого, щоб його ціна била покупця, як обухом по голові,— тоді б вони, може, й схопилися за цей вид продукції.

НАЙСУМНІША ПОВІСТЬ

Та, мабуть, немає повісті сумнішої на світі, ніж промрадівська повість про звичайні гноти для керосинок і керогазів. Здавалось би, що може бути простіше від цієї штуки? Шматок цупкої тканини, відповідним чином обробленої,— от вам і вся мудрація. А як вона потрібна в побуті! Який попит великий на неї!

Кому ж, як не Укрпромраді, слід було б подбати про задоволення цього попиту?

А виходило що? І що виходить?

Люди оббивали пороги крамниць, шукали гнотів тижнями, місяцями, сердилися, лаялися, а тимчасом промрадівські планувальники сиділи й ламали голови над тим, яку б його ще показну штучку до плану випуску нових виробів записати. Незважаючи на те, що бази й так тріщали від величезної кількості замків яких завгодно систем і призначень, вони планували випуск замків. У крамницях повно було антен телевізорних, а вони й свій глек на капусту сунули, випуск таких же антен планували...

— Організуйте випуск гнотів,— дзвонили їм і писали з різних кінців. Але Укрпромрада у відповідь — анітелень. І лише після втручання Ради Міністрів УРСР в цю справу — зволили, нарешті, в Укрпромраді й за гноти взятися: доручили київській артілі «Гумотканина» освоїти випуск цієї продукції. Доручили... Дали вказівку... Довели до відома... Та на тому заходи й вичерпалися. Без підтримки й допомоги артіль так і не спромоглася торік освоїти випуск гнотів.

* * *

В кінці постанови, про яку йдеться, писалося:

«Контроль за виконанням цієї постанови покласти на технічне управління Укрпромради».

Як те управління на чолі з своїм начальником т. Бережним впоралося з покладеним на нього контролем, видно оком, навіть технічно неозброєним. Шістдесят два види нових виробів, запланованих до випуску, повисли в повітрі, лишилися пустими обіцянками. А обіцянки, як відомо, з предметами ширвжитку не мають нічого спільного, хоч їх і називають цяцянками.

П. ГЛАЗОВИЙ.

ЗНАЙ: ЯК БИ ТИ НЕ ВМІВ ТРУБИТИ ТЕЛЕФОНОМ, ВРОЖАЙ НЕ ВИДЗВОНИШ НАЙГОЛОСНІШИМ ДЗВОНОМ.

ЯКИЙ БАТЬКО, ТАКЕ Й ДИТЯТКО

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

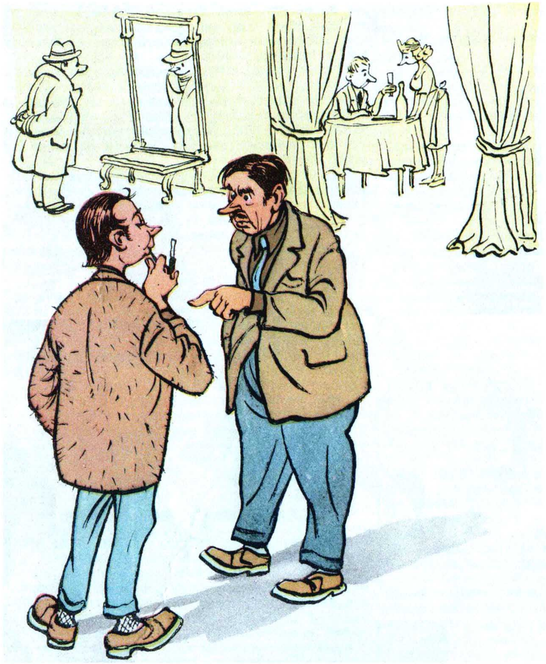

— Кожного вечора я тебе, лобуряко, в ресторані здибую! І в кого ти такий вдався?

Роздуми про скромність

Що скромність це сестра таланту—
кожен знає,
Тому я сам себе ніде не вихваляю.
Хай хвалять люди!.. Та, однак, цікаво —
Хто ж діє проти мене так лукаво?
Який то інтриган біду на мене валить,
Що досі ще ніхто ніде мене не хвалить?

Іван ГЛУШКО.

Сталінська область,
Олександрівський район.

Молодий та спритний

Хоч його назад редактор турить
І лупцює критика до сліз,—
В щілинку вузьку літератури
Він з тоненьким збірничком проліз.

В. ЮХИМОВИЧ.

м. Вінниця.

НЕ дихне, ЯК НЕ збрехне

1.

ОЛИ в колгоспі одержали відомості про те, що до них їде відповідальний працівник з області, керівництво колгоспу не дуже схвилювалося...

Головував у тому колгоспі метикований голова, який одразу упевнено і категорично заявив:

— Викрутимось! Ви тільки,— звернувся голова до членів правління,— не рвіться поперед батька! На всі запитання відповідатиму я сам!

— Інтересно знати, чого він їде? — бідкався завгосп...

— Чого? Чого! Що ти не знаєш, чого до нас з області чи з центра їздять?! Перед весною,— чи готові ми до весняної сівби? Влітку — їх збиральна непокоїть! Восени — корм для худоби! Знаємо чого!

— А як культосвітньою роботою поцікавиться? — перелякано запитав секретар парторганізації...

— Та де ти бачив, щоб культосвітньою роботою цікавилися?! — заспокоїв його голова правління.

— А пам'ятаєте, три роки тому начальник обласного управління сільського господарства клубом поцікавився, а в нас якраз у клубі телята були ізольовані?! Такого рейваху наробив...

— Так його тоді хотіли головним агрономом нашої МТС призначити, він примірявся, чи підходящий клуб під його квартиру...

— Та воно, береженого й бог береже!

— Це — правильно! От що! Ти на всяк випадок заховайся: ми скажемо, що виїхав у сусідній колгосп договір на соцзмагання перевіряти!

— Ну, та чого ж таки він їде? — невгавав завгосп.

— Чого їде? Чого їде?! Чого треба, того й їде! Не скигли! По місцях! І — мовчок! Викрутимось! — скомандував голова.

2.

Представник із області насамперед поцікавився насінними фондами.

— Скільки,— запитав він,— кукурудзи ви сіяли минулого року?

— Триста! — буркнув голова.

— Скільки, скільки?! — перепитав представник.

— Двісті! — випалив голова.

— Так, чи триста, чи двісті? — не відставав представник.

— Двісті тридцять! — не моргнувши оком, рубонув голова...

— Та що таке? — почав уже сердитися представник. — Що ви — не знаєте, скільки ви сіяли минулого року кукурудзи?!

— Як не знаємо?! Та в нас усе по плану розписано! І по сівозмінах! Ми взяли зобов'язання план виконати й перевиконати! Бригада викликала на соцзмагання бригаду, ланка ланку. Були ланки, що давали по двісті процентів з ентузіазмом! План ми перевиконали з честю! Запланували посіяти триста гектарів в ущільнені строки на високому агротехнічному рівні! Посіяли двісті тридцять, квадратно-гніздовим способом, різниця тридцять гектарів, але на досягнутому не зупиняємось! — тараторив голова.

— Стривай! Стривай! Значить, ви торік посіяли кукурудзи...— почав був представник із області.

Голова його перебив:

— Кукурудза — це сало, м'ясо, молоко! Молочно-воскової стиглості!

— Ну й трудно з вами! — кинув представник.

— Але ми перед труднощами не пасуємо! — перебив його голова.— Ми добре знаємо, що тільки комплекс передових агротехнічних заходів, передовий досвід з останніми досягненнями агрономічно науки дадуть нам як на сто гектарів орної землі, так і на сто гектарів усіх угіддів! Зяб!

Представник махнув рукою:

— Де ваше насіння? — запитав він.

— Насіння? Яке насіння? — наїжачився голова.

— Ну, хоча б кукурудзяне! — сказав представник.

— Кукурудзяне? Насіння — основа всякого врожаю,— почав голова.— Насіння слід зберігати у відповідних умовах, перед сівбою протруювати, заздалегідь перевіривши його на схожість! Кукурудзу найкраще сіяти гібридним насінням! Гібридне насіння — це гібридне насіння, а не гібридне насіння, так воно-таки не гібридне насіння...— забивав баки голова.

— У вас яке насіння? — запитав представник.

— У нас? — перепитав голова.

— Ну да, у вас! — підтвердив представник.

— У нас? У нас... Кукурудзяне в нас насіння!

— Гібридне чи не гібридне? — поцікавився представник.

— У нас? — перепитав голова.

— Ну да, у вас! — підтвердив представник.

— Гібридне насіння дає прекрасні врожаї! Посіяне квадратно-гніздовим способом, з подальшим розпушуванням уздовж і впоперек, так воно...— катав голова.

— А можна подивитись? — перебив представник.

— Що? — перепитав голова.

— Насіння! — відповів представник.

— А ви яким насінням цікавитесь? — запитав голова.

— Кукурудзяним! — одповів представник.

— Гібридним, чи не гібридним? — запитав голова.

— Яке єсть! — одповів представник.

— Нема...— сказав і зразу осікся голова.

— Як нема? Ви ж казали...— здивувався представник.

— Я кажу, що тут нема! Близько нема! Воно в нас зберігається у четвертій бригаді, а бригада далеко, кілометрів...— заспішив голова.

— Нічого, поїдемо! — підвівся представник.

— Не доїдемо! — замотав головою голова.— Місток там через річечку розібрали. Лагодимо якраз! Не пройде машина!

— То запряжіть коні! — наказав представник.

— Не ковані! А воно, бачите, ожеледиця! Коб не розчахнулися! Коні гарячі! Кукурудзяні коні! Молочно-воскової стиглості...

Довго дивився представник на метикованого голову колгоспу, а потім ще довше записував щось собі у блокнот...

3.

Але найбільше і мороки, і страху зазнав голова, коли справа торкнулася відгодівлі свиней на м'ясо.

— Як у вас із поголів'ям свиней? — запитав представник.

Голова колгоспу почав весело і без зупинки:

— План поголів'я свиней у нас виконано й перевиконано. Свиноматок ми маємо сімдесят, кнурів — п'ять, усі свині миргородської породи і дають тільки ділові поросята...

— Скільки? — перебив представник.

— Чого? — перепитав голова.

— Поросят! — пояснив представник.

— Якими ви цікавитесь: свинками чи кабанчиками? — запитав голова.

— Діловими! — пояснив представник.

— Поросята в нас миргородської породи, рябенькі! Свинки рябенькі, і кабанчики рябенькі! Свинка йде на свиноматку, а кабанчик, як не виложити, так він іде на кнура... Кнури в нас ділові, дуже ділові...

— А про разові свиноматки чули? — перебив представник.— Скільки в цьому році матимете разових свиноматок?

— Разових? — отетерів голова.

— Ну да, разових! — підтвердив представник.

Голова такого не чув, розгубився і в нього мимоволі вирвалось:

— Ех, раз! Іще раз! Іще много, много раз!

— Ні, це не те! — посміхнувся представник.— Разові свиноматки, це коли молодих маток спаровують один раз, одержують приплід, а потім їх ставлять на відгодівлю. Цим самим ви, значно зменшуючи витрати, ніж на постійні свиноматки, збільшуєте вихід отих самих ділових поросят. Чули про таке?

— Чув, чув, розуміється! — бовкнув голова, хоч він і поняття про разові свиноматки не мав.— Але ми вважаємо, що все-таки многоверстатні свиноматки вигідніші...

— Які, які свиноматки? Многоверстатні? Що це за штука, такого не чув! — засміявся представник...

Але голова, побачивши, що засипався вже по самісінькі вуха, замовк...

4.

Голова наш, як бачите, не викрутився.

Але багато ще викручуються! Викручуються вони там, де контролери або самі не дуже дужі у сільському господарстві, або не докопуються при перевірці до корінців діла, і метиковані брехуни забивають їм баки.

Остап ВИШНЯ.

Іноземна САТИРА

Статистика свідчить, що в середньому через кожні 15 секунд у США відбувається злочин.

Північноамериканський хронометр.
(«Шпильки», Варшава).

«Правлячі кола» на Заході.
(«Стршел», Софія).

У ЗАЛІ ООН

Перша прибиральниця: — Чого цей пан так довго засидівся?

Друга прибиральниця: — А це чанкайшіст, він боїться, щоб його місця не зайняли.

(«Лудаш Маті», Будапешт).

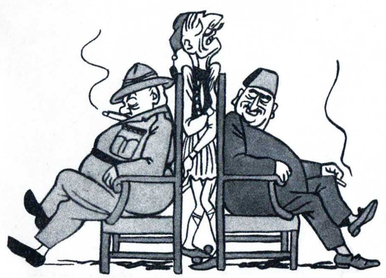

Натиск на Кіпр.
(«Рогач», Братіслава).

Глибокий слід американської допомоги.
(«Хостені», Тірана).

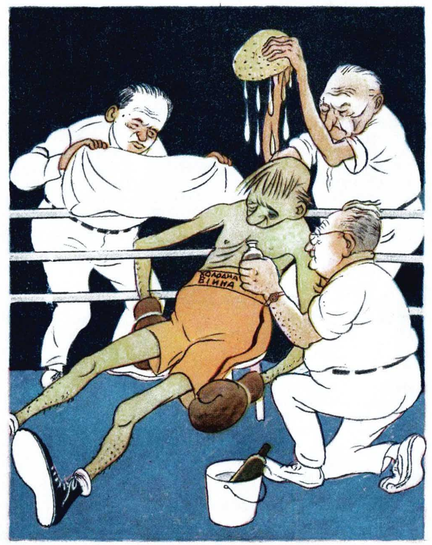

Спроба оживити.
(«Ойленшпігель», Берлін).

Не кажи „ДВОП“

(РЕЙД ПЕРЦЯ)

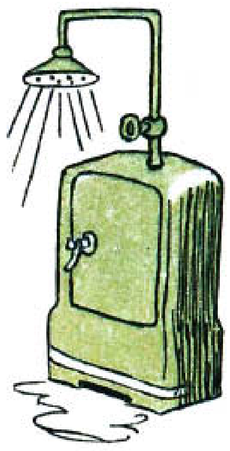

У Краснодоні ми вперше почули про Двопа. Про нього говорили в райкомі партії.

Його згадували з трибуни районного партійного активу.

Йому присвятила свої сторінки районна газета.

У Краснодоні старе й мале знає Двопа. А ми його ще й у вічі не бачили.

— Хто такий Двоп? — звернулися ми до місцевих старожилів.

— Ви ще не бачили Двопа?! О, це щось незвичайне,— загадково відповіли вони.— Він зараз напевне у Донецькому шахтоуправлінні. Це недалеко — десять кілометрів звідсіль.

І от ми йдемо на зустріч із славнозвісним Двопом.

...Не встигли переступити поріг нарядної, як раптом щось заторохтіло, загуло, аж шибки у вікнах тонко задзвеніли.

— Що це? Грім?

— Ні, Стрижиченко,— заспокоїли нас гірники.— Наш начальник шахти. Мобілізує маси на зустріч Двопа. Завтра він у нас буде.

— Тільки завтра? А ми ж так поспішали...

— І дуже вчасно прибули. Завтра в урочистій суєті всього не помітите. А от сьогодні на власні очі можете побачити, що у нас для Двопа нічого не шкодують. З-під землі що завгодно дістанемо, а перед Двопом не осоромимось!

НАВКУЛАЧКИ

— Зав'яжіть щільніше рукави,— порекомендувала нам жінка, що видає шахтарям робочий одяг.— Та й взагалі не дуже там під землею брудніться, митися нічим.

— Як — нічим? Води в бані нема, чи що?

— Вода є, але холодна.

— Не хвилюйтеся,— почувся голос з лампової.— І кочегари готуються зустріти Двопа. Всі котли запустили, значить, тепла вода буде.

З теплою надією на гарячу воду рушили ми разом з шахтарями до кліті. Тут ми стали свідками енергійної кулачної баталії.

Хто з ким боровся?

Рукоятниця з кліттю. Не вперше шахтарі спостерігають цей двобій.

Пробує рукоятниця поставити кліть на «кулаки», щоб випустити вагонетку, а з того мало що виходить. Тоді вона навалюється на ручку всім корпусом, але й це не допомагає. Щоб звільнити кліть, доводиться кликати на допомогу подругу. Навалившись удвох на ручку, вони, нарешті, перемагають «кулаки».

— Отак навкулачки й боремося з недоліками,— жартують дівчата.

Невеселі жарти. Таку мороку з кліттю рукоятницям доводиться мати щодня після кожного підйому вагонетки.

Але сьогодні дівчат заспокоїв по телефону головний інженер шахтоуправління т. Федько:— Завтра у вас буде слюсар.

Цього разу головний інженер, здається, мав намір додержати свого слова: адже завтра на шахті повинен бути Двоп!

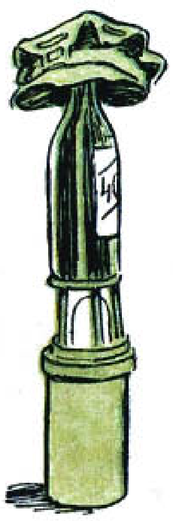

НЕМА ПРОХОДУ

— Ви знаєте, що таке вибійник? — звернувся до нас т. Арделян, робітник четвертої дільниці шахти «Донецька». І сам же у категоричній формі відповів на своє запитання: — Ні, ви не знаєте, що таке вибійник!

Зважаючи на настрій, у якому перебував гірник, ми не стали його перебивати, і він, по якійсь невеличкій паузі, додав:

— Вибійник — це людина, яка дуже мало буває в забої.

Це вже нас здивувало.

— Ну, от, візьмімо, приміром, сьогоднішній день. Спустилися ми, вибійники, в шахту, а нам, замість відбійних молотків, дали в руки лопати: «Прибирайте породу». Три години прибирали. А потім... гадаєте, у забій відправились? Де там! Ще дві години ставили кріплення. А вже під кінець зміни взяли в руки молотки. І видали 30 вагонеток вугілля замість 132, передбачених нормою. Тепер ясно, що таке вибійник? Раджу поцікавитись ще й тим, як у нас, у Донецькому шахтоуправлінні, дехто розуміє функції прохідника.

Ми скористалися з поради т. Арделяна і рушили слідом за прохідником відділу капітальних робіт т. Шелегодським. Наближався кінець робочого дня, і т. Шелегодський міг уже похвалитися своїми досягненнями: за зміну пройшов 5250 метрів. Небувалий показник!

Але норми виробітку прохідник не виконав. Бо 5248 метрів пройшов... по шахтному двору, шукаючи то рейок, то шпал, то кріплення.

— Більше ходимо, ніж робимо, — каже т. Шелегодський.— Тільки тому, мабуть, і вважають нас прохідниками.

ВИБИТІ З КОЛІЇ

Ні, електровоз — це, звичайно, не чумацький віз... Помітивши на другій дільниці далекий сигнальний вогонь електровоза, ми завчасно звернули з колії.

І даремно. Машиніст т. Чукін не з тих, що поспішають. Він добре знає, у якому стані тут колія. Однак, навіть дотримуючись правила: «Тихше їдеш — далі будеш», він не раз уже злітав з рейок.

Так було й тепер. Машиніст орудував ломиком, а причіплювач і вагонщики йому підсобляли.

— А давно тут колію ремонтували?

— Ще за царя Гороха, коли вугілля добувалось трохи.

Нам не вдалося встановити, коли саме царював Горох. Зате ми точно вияснили, що при «правлінні» т. Стрижиченка — начальника Донецького шахтоуправління — ця дільниця ні разу профілактичного ремонту не знала.

І не тільки одна ця дільниця, а майже все колійне господарство шахти. Не буває того дня, щоб електровози не забурювалися. Не минає тієї години, щоб з дільниць не доходили тривожні звістки про нестачу порожняку.

А, між тим, порожняк є. Тільки ж його вибили з колії й до забою він ніяк не може дістатися.

— Хто ж винен? Хто відповідає за підземний транспорт?

Нам назвали кілька прізвищ. Один сам недавно роботу кинув. Другого звільнили. Третій приступив до роботи, але ще ніяк не може усвідомити свої обов'язки.

Посада, виходить, є, тільки не заповнена. Порожняк...

ІСТОРІЯ ХВОРОБИ

Занедужав вибійник Самофалов. Що з ним?

— Те ж саме,— кажуть нам,— що й з вибійником Шелеговським.

— А він на що заслаб?

— У начальника четвертої дільниці спитайте. Він у цій справі метикований...

Виявляється, історія хвороби Самофалова і Шелеговського дуже нескладна: обидва вони при доброму здоров'ї загуляли. А начальник дільниці т. Львов, щоб приховати від громадськості цей ганебний факт, поставив прогульникам діагноз: хворі.

Отак і з'ясувалося, що сам начальник дільниці серйозно хворіє. І дуже небезпечною хворобою — окозамилюванням.

Та нема, видно, у шахтоуправлінні спеціалістів по боротьбі з подібними хворобами. Нема охочих закликати до порядку порушників трудової дисципліни.

Уже місяць, наприклад, не виходить на роботу наваловідбійник Саранча. Їсть, п'є і байдики б'є. І весь цей час користується гуртожитком та всіма іншими побутовими послугами нарівні з чесними трудівниками.

По три—чотири дні щомісяця прогулює кріпильник Мержинський.

А лісогон Михейкін? Нап'ється і на три—чотири дні зникає. Коли ж появиться на роботі, гірники сміються:

— Щось,— кажуть вони,— в лісі здохло, бо наш лісогон на шахту прийшов.

Це, так би мовити, прогульники низької кваліфікації. А от десятки гірників Донецького управління щодня спускаються під землю, вішають на табельну дошку свої робочі номерки, а за годину-другу знімають їх і виїжджають з шахти.

Багатьом, дуже багатьом цей номер так і сходить...

— Ні, завтра цього вже не побачите! — в один голос запевнили нас начальник шахтоуправління т. Стрижиченко і секретар партійної організації т. Крандач.

І це нам знову нагадало: завтра ж на шахті буде Двоп!

ТОЙ ЖЕ ЯВТУХ...

Нарешті, настало оте завтра. Але ще до того, як воно настало, ми встигли познайомитися з Двопом.

Коли на шахті Двоп — значить, кліть працює безупинно й не доводиться з нею битися навкулачки...

І електровози з останніх своїх механічних сил тягнуть вагонетки до кліті.

І вибійників ніхто не відриває од їхньої основної роботи — видобутку вугілля.

І керівники шахтоуправління, ставши в позу героїв дня, мають можливість блиснути гучним рапортом перед трестом.

Бо ДВОП — це «день відмінної організації праці».

Було, пригадується, на Донбасі щось подібне і раніш. Були «дні підвищеного видобутку», «дні максимального використання резервів», «безпородні дні»... Всі ці дні,— слава всевишньому вугільному начальству, — вже почили в бозі.

А їм на зміну народився ДВОП...

Той же Явтух, тільки інший на ньому кожух!

У «день відмінної організації праці» ми жодного натяку на організацію праці ніде в шахті так і не побачили.

Зате бачили, як, не шкодуючи ні живота, ні горла свого, керівники смикали один одного і з шкіри лізли, щоб з-під землі висмикнути ще й ще одну тонну вугілля.

Це — на покриття боргу, який вже сягнув за 10 тисяч тонн.

Ні, того, що протягом місяця прогаєш, за один авральний день не надолужиш!

Не кажи ДВОП, бо лише з його допомогою з прориву не вискочиш!

К. АГНІТ,
Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спеціальні кореспонденти Перця.

Шахта «Донецька»,
треста «Краснодонвугілля».

Головне управління кінофікації та кінопрокату і головне управління постачання Міністерства культури УРСР проводять тривалий мотокрос по дуже пересіченій місцевості. Треба насамперед відзначити цікаву особливість цього захоплюючого змагання: його учасники поки що обходяться без мотоциклів, замінивши цю досить складну машину звичайними папірцями.

Вже пройдено три етапи.

Почався крос 23 серпня минулого року, коли головний інженер управління кінофікації і кінопрокату т. Улицький повідомив Тиврівський районний відділ культури, Вінницької області, у відповідь на його лист до міністра культури, що йому для поліпшення кінообслуговування населення буде виділено один мотоцикл.

29 вересня 1955 року учасники кросу завершили перший етап. Начальник головного управління постачання Міністерства культури т. Чорнориж написав тиврівцям, що, згідно з листом управління кінофікації, питання про мотоцикл буде розглянуте в четвертому кварталі.

Другий етап учасники змагання закінчили 31 жовтня. Лідером кросу знову став т. Улицький. Він повідомив тиврівців, що мотоцикл до них надійде в листопаді. «Забезпечте своєчасну оплату» — попереджав він районних болільників, які, затамувавши подих, стежили за ходом змагання.

У листопаді мотоцикл справді появився на вінницькому горизонті. Але в Тиврові його не бачили. Начальник обласного управління культури т. Ломоносов передав мотоцикл іншому району. Коли тиврівці спробували протестувати, т. Ломоносов ввічливо сказав їм: «Це не ваша справа».

На третьому етапі мотокросу втрачену першість повернув т. Чорнориж. У відповідь на слізну скаргу тиврівців він 4 січня 1956 року повідомив: «Виділити додатково мотоцикл для Тиврівського районного відділу культури не маємо можливості...».

Кросу кінця не видно. Його учасники з Міністерства культури стрімголов мчать уперед, долаючи на своєму шляху численні перешкоди, насамперед — власні обіцянки.

Є. МЕСПАК.

Вага кукурудзи
відома всім нині,
Її не цінити—
велике безчинство.
Кукурудза хороша—
це масло і свині,
Кукурудза занедбана—
свинство.

НА ВУЗЬКОМУ І НА ШИРОКОМУ ЕКРАНІ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Перечинцям

ПРОТИ ШЕРСТІ „УКРШЕРСТІ“

Богуславська сукняна фабрика (Київщина) виробляє ковдри. Крім готової продукції, фабрика поставляє ще й цінні відходи виробництва — ковдряні клапті («лоскут») для виробництва зимового взуття. За останні два роки на фабриці зібралося стільки ковдряних клаптів, що ними можна обперезати земну кулю по екватору.

Але скільки дирекція фабрики не писала «Укршерсті», «Укрголовтекстильторгові» та «Укрголовсукнові», скільки не просила забрати клапті або дозволити продати їх на місці — у відповідь ані пари з уст. Не інакше, як діячі, що засіли в цих установах, потонули в малоцінних паперових клаптях, і тепер там нікому навіть виписати наряд на реалізацію цінних відходів.

КІТ-АНТИМЕХАНІЗАТОР

Мал. С. САМУМА

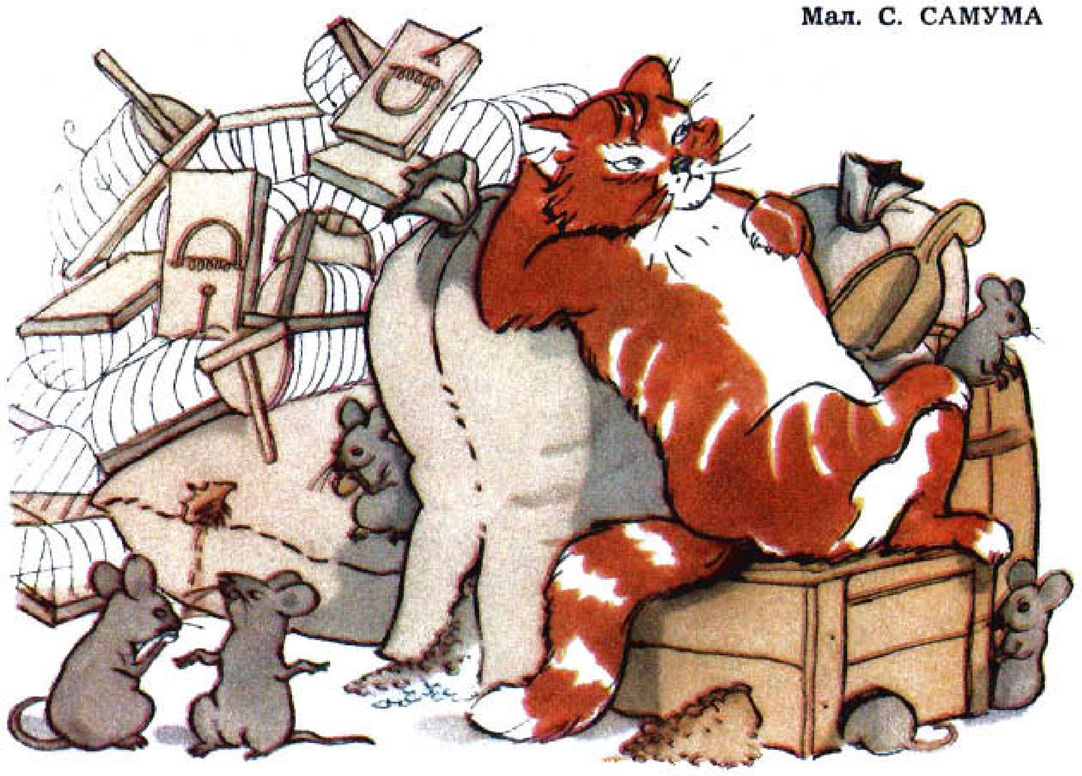

Миші: — Добре живеться нам у цій коморі: кіт мишоловок не визнає, а сам з роботою не справляється.

Перечинцям

М'ЯСОМОЛОЧНА ФІЛОСОФІЯ

Коли Міністерство промисловості м'ясних і молочних продуктів скоротило на своїх м'ясокомбінатах посаду начальника відділу збуту, у Міністерстві торгівлі сполошилися: «А хто ж буде м'ясо збувати? Хто буде його торговельним організаціям поставляти?»

Але переполох швидко пройшов. На тому місці, де Міністерство промисловості м'ясних і молочних продуктів тримало одного чоловіка з окладом 600 карбованців, Міністерство торгівлі відкрило цілу контору «М'ясоторгу», з штатом, який обходиться державі в 2140 карбованців на місяць. А функції у контори залишилися ті ж, що і в начальника збуту.

Виходить, мають рацію філософи, коли твердять, що ніщо у природі не зникає, а тільки переходить з однієї форми в іншу.

Жаль тільки, що заради форми деякі торговельні і м'ясомолочні філософи пожертвували здоровим глуздом.

Дуже жаль!

А нам пишуть...

...що в селі Хрінівці, Дашівського району, Вінницької області, голова колгоспу т. Рідколіс П. А. переробив дві шкільні кімнати на одну власну квартиру.

Слава хрінівському просвітителю!

...що голова Озерської сільської Ради (Корнинського району, Житомирської області) уперто не хоче ремонтувати в селі Бикові містки, не хоче, бо дуже сердитий на ті містки: на одному з них він недавно сам провалився і вскочив у таку халепу, що ледь не осиротив свою сільраду.

...що голова Орджонікідзевської сільради (Іванківський район на Київщині) Дрогуль Василь Панасович надзвичайно вдосконалив реєстрацію шлюбів: щоб не морочити голови людям, він ходить по хатах і розписує молодят без відриву від весільних столів. Таким чином він уже багатьох поженив...

Пишуть нам про це люди і просять:

— Поженися й ти, Перче, за нашим головою з своєю мітлою, бо він може так біс-зна до чого «довеселитися»...

НА КОМУНАЛЬНІЙ КУХНІ

Мал. Л. БОЙКА

Дискусія про ввічливість.

А нам пишуть...

...що біля залізничної станції Броди (Львівської залізниці) другий рік лежать гори мінеральних добрив, які прибули на адресу колгоспів району.

Голова Бродівського райвиконкому т. Гірний, видно, дуже багато думає про підвищення врожайності й тому йому ніколи займатись такою «дрібницею», як добрива.

...що рік тому Амвросіївське будівельне управління тресту «Південпромбуд» здало в експлуатацію приміщення індустріального технікуму. У тому приміщенні спортивний і актовий зали лишилися недобудованими. Начальник управління Ш. А. Вайнштейн і головний інженер А. П. Шевцов запевняли, що зали будуть готові найближчим часом. Та найближчий час розтягнувся вже на цілий рік з гаком, а в залах ніхто й молотком не стукнув.

Отак ще й досі деякі суб'єкти здають об'єкти: коли обіцяють, — дуже м'яко стелять, але ділом — шпигають, як шилом.

ЧУДЕСА ПІД РЕШЕТОМ

Виявляється, що й такі чудеса трапляються.

Дрогобицький обласний будівельний трест наприкінці минулого року закінчив будувати Твірзьку середню школу в Судововишнянському районі. Члени приймальної комісії з хвилюванням, як це завжди буває в подібних урочистих випадках, почали оглядати новобудову. Головний інженер будівельного тресту т. Купцевич водив за собою комісію, демонстрував творіння рук своїх будівничих. Все йшло спочатку добре й гладко. Діло наближалося до кульмінаційної точки, до підписання акта. І раптом все полетіло шкереберть. Комісія оглянула дах і з глибоким сумом переконалася, що він дірявий, як решето.

То було початком сутички бракоробів з освітою. Щоб всучити замовцеві свою халтуру, бракороби почали залякувати райВНО штрафами за вигадані простої, написали обласному прокуророві заяву на членів комісії, які нібито самі побили черепицю.

Час іде, минають місяці, а обласні організації продовжують возитися з крючкотворами, розглядають їхні безглузді вигадки, як щось справді серйозне, замість того, щоб закликати войовничих бракоробів до порядку і не дати їм вилізти сухими з-під дірявого даху.

ГРА В МОВЧАНКУ

Є керівники, що надто вже люблять хвалитися своїми досягненнями... Але Павло Олексійович Василик не з таких. Коли заходить мова про роботу директора цегельно-черепичних заводів, Павло Олексійович сором'язно опускає очі долу. Оця скромність і прикрашає його. Принаймні — в очах начальника Тернопільського обласного управління промисловості будматеріалів Миколи Івановича Карнауха.

А був би директор нескромною людиною, він, можливо, сказав би:

— Під моїм безпосереднім керівництвом Орішківсько-Чортківські цегельно-черепичні заводи дали в 1955 році понад 150 тисяч карбованців чистого... збитку. А позаторік заводські збитки було доведено до 600 тисяч крб.

Але директор скромно мовчить. А начальник Тернопільського обласного управління будматеріалів т. Карнаух «підмовчує». У нього навіть уста не розкриваються, щоб зробити підлеглому зауваження. Ну, хоча б нагадати про устаткування вартістю в мільйон карбованців, що під наглядом Василика лежить просто неба й псується.

Що то значить делікатні люди! Один скромний, а другий ще скромніший. Один мовчить, а другий міцно-міцно язика за зубами заховав.

Цікаво, хто ж кого перемовчить?

Мал. К. АГНІТА

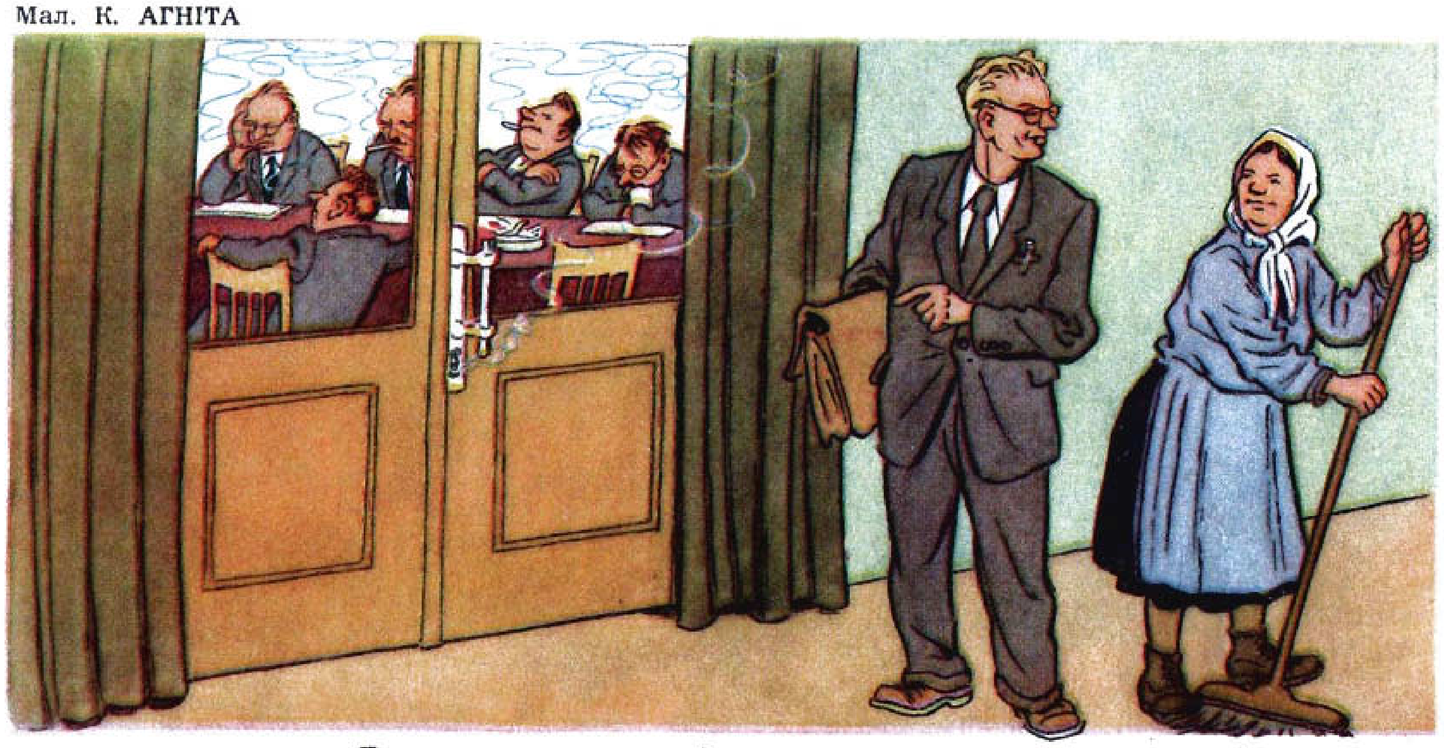

— Давно нарада почалася?

— Не знаю, я новенька — лише третій день тут працюю.

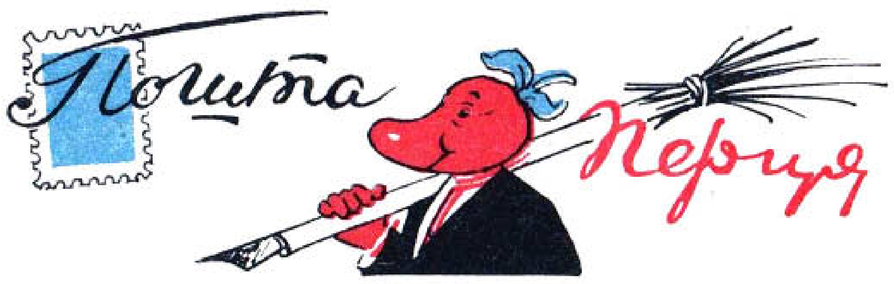

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

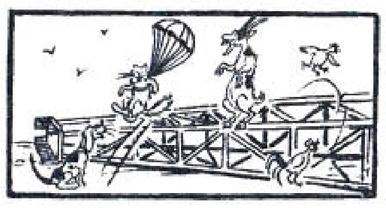

Мабуть, ніде ніхто так упевнено не почуває себе на парашутній вишці, як у нас, у Стрию. Навіть діти не бояться стрибати з неї.

Та й боятися, власне, нема чого. Кози, коти, кури — і ті скачуть на вишку і з вишки, бо... лежить вона на землі, перед вікнами Стрийського міського комітету ДТСААФ. Лежить ще з минулого року, іржавіє і жде, щоб її підняли. Але голова комітету ДТСААФ т. Анфімов дуже важкий на підйом. Він міркує так: поставиш вишку «на ноги», так до тебе почнуть прискіпуватись, чому вона не діє. А так — лежачих не б'ють...

Поясни, Перче, нашому голові ДТСААФ, що лежачих, дійсно, не б'ють, а ледачим — дістається.

Г. КАМЕНЄВ

Дрогобицька область.

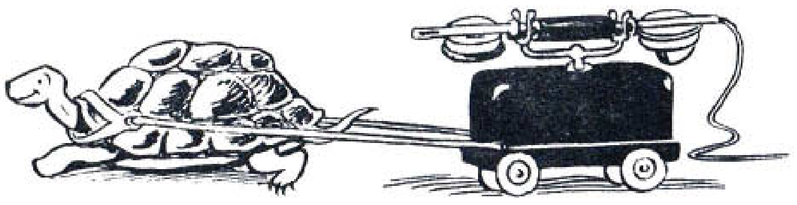

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

А вгадай-но, яким способом ми повідомляємо одержувачів вантажів про прибуття на станцію їхнього добра. Гадаєш, за телефон хапаємось? Хапаємося, та не за телефон, а за костур. Один з нас бере його в руки і мандрує пішки до райцентра, щоб уже звідти подзвонити телефоном.

Далася нам у тямки ця дорога за всі роки... Набридла, надокучила. Та не здумай, Перче, нарікати на нас за те, що не догадалися на станції телефона встановити для зв'язку з районом. Ми догадалися. Та й начальник Ново-Світлівської райконтори зв'язку т. Терненко відібрав у мене розписку про те, що я не заперечую проти встановлення телефону, і про те, що заплачу за роботу.

А телефонізація, Перче, вже третій рік перебуває в стадії обіцянки.

І. ЛАДНАЙ,
нач. ст. Будьоннівський.

Ворошиловградська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ти певне чув, що в школах впроваджується політехнічне навчання. Дещо зроблено і в нас, у Кривоозерській середній школі № 1. Уже обладнано майстерню, придбано інструменти. Кривоозерська МТС передала шкільній майстерні токарний верстат, яким тимчасово користувалася місцева інкубаторна станція, а вірніше — механік цієї станції т. Карпинський.

Прочувши, що МТС дарує дітям верстат, Карпинський захвилювався. І справді, як він, маючи персонального «Москвича», може обходитися без токарного верстата?... Поговорив механік з директором інкубаторної станції т. Сікорським, і той, недовго думаючи, «оприходував» чужий верстат, а вчителям показав на двері.

І хто вже тільки не стукав у ці двері! Виконком райради навіть спеціальне рішення виніс, яким зобов'язав інкубаторну станцію передати токарний верстат школі, але на станції й слухати не хочуть.

Допоможи нам, Перче, від розмов, які точаться попустому, перейти до обточування металу.

М. СТЕЦЕНКО,
вчитель креслення.

Миколаївська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Мешканцям кварталу № 20 селища Макіївка-Західна іноді здається, що в їхній район перемістився полюс холоду. У квартирах там така температура, про яку в народі кажуть: мороз не великий, та лягать не велить.

Пояснюється це тим, що котельна, яка обслуговує будинки цього кварталу, майже не дає тепла. Вугілля в котельні є досить, але палити ним не можна, бо в ньому майже 80 процентів породи. Між будівельним управлінням № 2, якому належать ці будинки, і постачальниками вугілля (зокрема, шахтою № 39-біс) точиться тривале листування, а в квартирах від цього не теплішає.

Як позбутися породи, дорогий Перче? Чули ми, що є у тебе добра сортувалка. Вугілля там, може, і не пересортуєш, а от виявити ту породу людей, яка зветься бюрократами, ти нам, певно, допоможеш.

А. ГАНЗИКОВ,
начальник Макіївського міськжитлоуправління.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Приказка категорично заявляє:

— Шилом моря не нагрієш!

Але не всі згодні з цією, здавалось би, незаперечною істиною. Працівники «Головсільгосппостачу» Міністерства сільського господарства УРСР вважають, що шилом можна нагріти море так, що з того моря аж пара піде. Фондовим повідомленням за № 19-2-7 вони порадували Закарпатське облуправління сільського господарства тим, що для будівництва МТС виділили на перший квартал аж 10 квадратних метрів віконного скла.

Нам здається, Перче, що той жартівник-постачальник, який малював цю цифру в повідомленні, сам реготався так, що аж скло на його столі дзеленькало.

Л. АНТОНОВ,
старший інженер управління механізації.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Ще у вересні минулого року в газеті «Чорноморська комуна» писалося, що в Одесі, на Заставі-І, коло клубу залізничників утворилася величезна калюжа, яку одесити прозвали «Жаб'ячим морем».

Давно вже можна було б осушити це «море». Але завідуючий комунвідділом Іллічівського райвиконкому Бойко вважає, що це діло правління клубу. Хай, мовляв, воно риє канави й відводить воду з дороги. Правління ж клубу цілком резонно вважає, що не личить йому втручатися в справи комунгоспу.

Йде весна, «Жаб'яче море» скресло, новими водами поповнилося, а завідуючий комунвідділом не кує й не меле: він вважає, мабуть, що одного Чорного моря для Одеси замало...

М. ЖИЛОВИЧ,
помпрокурора Одеської області,
С. АНІЩЕНКО,
лікар.

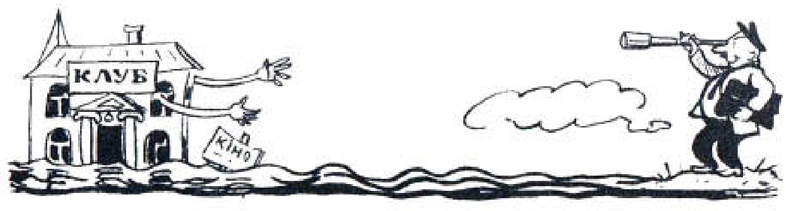

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У фейлетоні «Дайте ходу!» («Перець» № 21 за 1955 рік) було піддано критиці хиби у книжковій торгівлі у ряді районів Черкаської області.

Як повідомило правління Черкаської облспоживспілки, факти, наведені у фейлетоні, підтвердились. За зневажливе ставлення до книжкової торгівлі, завідуючого Катеринопільським райкультмагом Ольшанського з роботи знято. Завідувачам торгових відділів Чигиринської, Лисянської та Вільшанської райспоживспілок оголошено догану.

★ Про недоліки, припущені Сумським облуправлінням сільського господарства у підвищенні продуктивності тваринництва, писалося у фейлетоні «В середньому і безпосередньо», надрукованому в № 23 «Перця» за 1955 рік.

Заступник міністра сільського господарства УРСР т. Зорін повідомив редакцію, що міністерством вжито заходів до виправлення зазначених у фейлетоні недоліків.

На винних у приписках до звітності про заготівлю кормів накладено адміністративні стягнення.

★ У тому ж номері журналу писалося про те, що в Чернігові довгий час стояв без догляду бульдозер «Д-157», який треба було завезти до м. Черкас.

Заступник начальника Головного управління водного господарства при Раді Міністрів УРСР т. Драчинський повідомив, що за несвоєчасну перевозку бульдозера на «Трубіжводбуд» начальнику «Трубіжводбуду» т. Єфименкові В. С. оголошено догану.

★ З вини голови Олександрійської райспоживспілки Терехова М. Т. зіпсувалося 26 бочок тюльки. Про це розповідалося в «Перці» № 24 за 1955 рік, у замітці «Невловимий голова».

Після виступу Перця правління Кіровоградської облспоживспілки оголосило Терехову догану і вирішило стягнути з нього вартість зіпсованої тюльки.

★ У тому ж номері було надруковано листа про те, що Одеський механічний завод випускав браковані керогази.

Як повідомив заступник міністра місцевої і паливної промисловості УРСР т. Дубина, за випуск керогазів з дефектами начальникові керогазного цеху т. Подольському та бракерові цеху т. Журавльовій оголошено догану.

★ У № 24 «Перця» було вміщено листа про те, що Станіславський ліспромгосп зволікав відвантаження лісоматеріалів Лозівському райпромкомбінатові.

Як повідомив начальник головного управління лісозаготівель Міністерства місцевої та паливної промисловості УРСР т. Безуськ, за незадовільну роботу по керівництву ліспромгоспом і за зрив планів відвантаження лісоматеріалів споживачам директора Станіславського ліспромгоспу т. Подоляка М. А. з роботи знято і з системи «Укрмісцевлісзагу» звільнено.

* * *

У № 23 журналу (за 1955 рік) у фейлетоні «Здоровенькі були!» писалося про занедбання культурно-освітньої роботи у Плужнянському районі, Хмельницької області. Як повідомив секретар Хмельницького обкому партії т. Фастованов, факти, наведені у фейлетоні, в основному ствердились. Але Перець помилково звинуватив голову колгоспу т. Онопченка в тому, що він нібито зайняв під власну квартиру приміщення колгоспної бібліотеки. Трапилось це тому, що методист Хмельницького обласного Будинку народної творчості т. Орел неправильно інформував редакцію.

Цим редакція виправляє свою помилку.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 5 (328) (на украинском языке). Підписано до друку 25 II. 1956 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 03855. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 818. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Мал. В. ГЛИВЕНКА

...Навіть наші вороги змушені змінити свій тон. Якщо першу радянську п'ятирічку вони зустріли іронією і невір'ям у сили соціалістичної держави, то тепер вони зчинили тривогу. (Із звітної доповіді М. С. Хрущова XX з'їздові КПРС).

Більшовицька п'ятирічка – це блеф!..

КОЛИСЬ

Реготали, веселились...

Директиви XX з'їзду по шостому п'ятирічному плану

ТЕПЕР

Прочитали — показились.